

[Finansministeren.]

ganske enig heri. Som jeg sagde før, det bytteforhold, vi havde i 1949, må jo nok betragtes som ekstraordinært godt. Jeg tror også, det er farligt at udnævne 1935 som et særlig normalt år. Bytteforholdet i 1935 lå en del over bytteforholdet i de øvrige år i 30erne. De foreliggende kendsgerninger tyder heller ikke på, at det ærede medlem har ret i, at det næppe betyder meget, om han bruger de noterede priser eller enhedsværdierne for så lang en periode. Bytteforholdet, beregnet på enhedsværdierne — som offentliggøres tilbage til 1935 i de handelsstatistiske tabelværker — var i andet kvartal i år 90, hvis vi sætter 1935 = 100, og fra da af og til september, som det ærede medlem refererede til, er der næppe sket væsentlige ændringer. Der er da et betydeligt spring herfra ned til de 79, som det ærede medlem nævnte. Desuden var som nævnt 1935 bytteforholdsmæssigt et gunstigt år. I sidste halvdel af 30erne svingede bytteforholdet mellem 94 og 102. På denne baggrund synes jeg ikke man kan tale om, at vi nu har et usædvanlig dårligt bytteforhold, og at der mangler meget i, at vi er vendt tilbage til normale forhold.

Det ærede medlem var jo iøvrigt ret enig i min bedømmelse af den økonomiske udvikling i den nærmeste fremtid, men mente at spore en ændring i tonefaldet vedrørende vurderingen af fortiden. Det ærede medlem fik i denne forbindelse anbragt en udtalelse, som jeg synes kunne være sparet.

Jeg tænker på bemærkningerne om, at de tidligere regeringspartier havde været udsat for megen såkaldt billig kritik under sommerens valgkampe, og om, at det var uheldigt for demokratiet, hvis man kunne tjene stemmer på at vække forventninger, som det senere viste sig ikke kunne opfyldes. Mon denne bemærkning ikke var lidt for billig — for nu at blive i det anvendte ordvalg — og mon det ikke er for tidligt at udtale sig om det omfang, hvori det bliver muligt for regeringen at indfri sine løfter? Det kommer jo blandt andet an på oppositionens holdning. Og hvorfor i det hele taget interessere sig så meget for socialdemokratiet i denne forbindelse? Det, der er det afgørende ved demokratiet, er jo blandt andet, at der en dag igen bliver valg, og at man da skal stå til ansvar for

sin politik. Mon det ærede medlem ikke skulle fundere lidt nærmere over årsagen til den borgerlige splittelse, som bl. a. fik sit udtryk i dannelsen af det nye parti „de uafhængige“?

Lad mig dernæst sige lidt om skatterne, deres størrelse og fordeling.

De ærede ordførere hr. Aksel Møller og hr. Bertel Dahlgaard erklærede begge, at skatteudskrivningen nu måtte have nået sit maksimum, og at yderligere forhøjelser måtte anses for udelukket. Det er jo aldrig rart med så absolutte udtalelser, og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen lagde sig da heller ikke så fast på noget standpunkt.

Jeg forstod nærmest det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard derhen, at han anså det for udelukket f. eks. at få påbegyndt folkepensioneringen, medmindre andre udgifter blev nedsat, og det ærede medlem havde vel her forsvarsudgifterne i tankerne. Men hvis en nedsættelse af disse udgifter nu ikke viser sig mulig i den nærmeste fremtid, vil det ærede medlem så slet ikke være med til at påbegynde en folkepensionering? Jeg håber ikke, at dette er tilfældet. Det kan jo ikke være nogen hemmelighed, at vi i socialdemokratiet er meget betænkelige ved de store forsvarsudgifter og kun med forventning ser hen til den dag, da de kan formindskes. Men jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig i, at udviklingen på dette område må afhænge af, hvorvidt en storpolitisk afspænding bliver en realitet.

Forudsætningen for vor medvirken til de store forsvarsudgifter har hele tiden været, at den sociale standard ikke skulle svækkes samtidig. Dette er heller ikke sket, men der tiltrænges forbedringer på flere områder. Det er ved en rationel omlægning af vort skattesystem muligt at finansiere nogle af disse forbedringer, det er muligt at gøre beskatningen mere retfærdig, men jeg tror ikke, at det er muligt at gøre dette indenfor den bestående udgiftsramme.

De tidligere regeringspartiers synspunkt er øjensynlig, at tiden nu er inde til en forringelse af boligstøtten, og at man iøvrigt hårdhændet skal gennemføre det princip, at borgerne uafhængigt af deres økonomiske vilkår skal betale den fulde pris for enhver statsydelse. Jeg må hellere klart og tydeligt